

FYRTORNET

Ytterst på skärets rand,
Sköljd af hafvets svall,
Står du med lyktan i hand
Lugn i ditt väktarekall;
Spejar, med hjessan i skyn,
Vidt öfver hafvets bryn.

Liksom en människovän
Älskar du göra godt.
Så har du länge stått,
Så skall du länge än
Tända i seglarens bröst
Slocknande hopp och tröst.

Alltid lika på vakt
Vakar du dag och natt.
Gungar en stolt fregatt
Eller en Gotlands-jakt:
Lika för hög som låg
Trotsar du vind och våg.

Herdarne fordomtid
Gladdes vid stjernans syn.
Så, när stormarnas strid
Kämpas kring hafvets bryn —
Så uti natten än
Gläder du seglaren.

Kastad för vind och våg
Midt i bränningars dån,
O! huru brann hans bön —
Glad då han stjernan såg;
Såg, som i herdarnas natt,
Stjernan och följde gladt.

Omhvärfd af hafvets brus,
Stormens slitande skrån,
Släck ej ditt ledande ljus,
Lys genom sekler hän
Irrande seglarn in:
Trösta, berga och brinn!

